

האמונה אינה לא שכל ולא רגש, אלא גילוי עצמי היותר יסודי של מהות הנשמה, שצריך להדריך אותה בתכונתה. וכשאין משחיתים את דרכה הטבעי לה, איננה צריכה לשום תוכן אחר לסעדה, אלא היא מוצאה בעצמה את הכול. בעת החלש אורה, אז בא השכל והרגש לפנות לפניו דרך. וגם אז צריכה היא לדעת את ערכה, שלא משרתיה השכל והרגש הם הנם עצמותה. וכשתהיה קבועה באיתן מושבה, אז יצליחו השכל והרגש בפינוי הדרך ובהמצאת האמצעים השכליים והמוסריים המסקלים את המכשולים מעל דרכה (מאורות האמונה, הרב קוק)

הילד הקטן / נתן אלטרמן

ובזמן התפילה כה ניזהר הוא כל יום
שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום.
והינו מתפלל בנשימה עצורה,
שנכדו לא ישמע את השם הנורא.
והצריך הוא סגור ואטום בתכלית,
שנכדו לא יראהו עטוף בטלית.
ועלתה הצעה אז: לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמור את נפשו הרכה ופתיה
מגורמי תעיות ותהיה.
אך היה שם חבר הגיוני ומיושב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו
קודם כל אדמה ושמים.
כל כוכב הוא לילד כמין סימן
ואולי פחדנות היא לשמור אותו כך,
קצת עלוב יראה הילדון שיחרוג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לוחמים ותיקים אב, מוֹרָה ומוֹרָה!
אל תהיו פוחדים כה מעין-הרע!
חוץ מזה שכחו השוקלים ודנים
שגם המה היו מאמינים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם:
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

להורים חופשיים – זוג מוכר לי מאד
נולד ילד חמוד וחפשי בדעות,
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
כי בזה התינוק, בדרך משונה,
נשתרשה נטיה חזקה לאמונה!
ערב ערב שאל הוא, אותו עולל,
מה למטה ומה בשמים מעל,
מי מוציא כוכבים להאיר בלילות
מי יושב ברקיעים המלאים אורה,
מי מוריד הטללים? וכמו זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט קצה,
לעמוד איתנים למול כל פרובוקציה
וענו לו בנחת תשובות ביולוגיות,
פיזיות, כימיות, אנטרופולוגיות.
ומובן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשווא! יום אחד, את הוריו הבהים
הילד שאל אם יש אלוקים.
נדהמו אב ואם והחלו לחזות:
איך הגיע אליו השמועה הלזאת?
והובא לשיחה משפחתית זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריך.
אך הסב נשבע בדמעות שלישי,
שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש.

"מעשה שבא מין (=כופר) ואמר לר' עקיבא: העולם הזה מי בראו?

אמר לו: הקדוש ברוך הוא.

אמר לו: הראני דבר ברור.

אמר לו: למחר תבוא אלי.

למחר בא אצלו. אמר לו ר' עקיבא: מה אתה לובש? אמר לו: בגד.

אמר לו: מי עשאו? אמר לו האורג. אמר לו איני מאמין לך, הראני דבר ברור!

אמר לו: ומה אראך, ואין אתה יודע שהאורג עשאו?

אמר לו: ואתה אינך יודע, שהקדוש-ברוך-הוא ברא את עולמו? נפטר אותו המין. אמרו לו תלמידיו:

מהו הדבר ברור?

אמר להם: בני, כשם שהבית מודיע על הבנאי, והבגד מודיע על האורג, והדלת על הנגר, כך העולם

מודיע על הקדוש-ברוך-הוא שהוא בראו" (מתוך המדרש)